

Modrost v pregovorih domačih in tujih

Pot.

Vsaka pot pelje v Rim.
Ravna pot najboljša pot.
Kdor se sredi poti vrne, čisto ne zaide.
Kdor poti ne pozna, mora vodnika
imeti.

Tudi na široki poti človek lahko zaide.
Pot v smrt tudi slep lahko najdeš.
Na ozki poti je nevarno obračati.
Na razhojeni poti ne rase trava.
Po slabi poti delamo dolge korake.
Kriva pot pelje v luknjo.
Po prepovedani poti je drago voziti.
Pot časti je ledena gaz, ki hitro zvo-
deni.

Pot do srca gre skozi glavo.

Reki: Na poti komu biti.
S poti iti.
S poti mi je.
Svoj pot.
Iti svojo pot.
Z gladkim potom.
Pot komu posoditi.
Pot pod noge vzeti.
Pot ubrati.
Po nobenem potu.

Drobiž.

Fran Radešček:

Na obisku pri gospodu Matku.

Gospod Matko Krevh je nanizal s svojim šegavim peresom bralcem »Vrtca« želepo številno mičnih dogodivščin iz svojih mladostnih spominov in si ž njimi pridobil mlada srca. Menda ne bo hud — pa če me tudi zuhljá, kaj zato — povedati pa moram tudi jaz katero o njem, da si ga ogledamo tudi z druge strani, ko ga že poznamo po sliki in pismu.

V prijaznem Sv. Petru pri Mariboru je bilo tedaj njegovo kraljestvo. Ondi je ves goreč v svojem svetem poklicu verno čuval nad izročeno mu mladino Bogu v slavo in njej v časni in večni prid. In prav tja smo se štirje rdečesrajčarji pred kakimi osmimi leti napotili, da ga obiščemo.

Bilo je že v pozni jeseni, ko so po okolnih vinskih goricaž odmeli veseli vriski viničarjev in razigrano petje viničark. Tisto nedeljo je bilo kazno, da se bo vreme ustalilo po neugnanem jesenskem deževju; skozi modro jasnino neba je rešetalo solnce svoje tople žarke, da

so se površniki kar poskrili v omare. Popoldne po kosilu je bilo zelo soparno, ko smo se napotili po prašni cesti iz Maribora skozi miljsko predmestje po levem bregu deroče Drave. Ob poti so nas pozdravljali bogati sadonosniki, ki so jim že pobrali njih plodove, vendar pa je izza zelenja še tu in tam škililo kako zaostalo jabolko. Nad njimi pa se je svet napeto bočil navkreber in silil med vinske trte.

Vsi štirje potniki smo bili prav židane volje in udarjali v koračnico kakor ob najslavesnejših trenutkih nepozabnih nastopov naše mladine.

Kar nekako prekmalu se nam je zdelo, da smo prišli na svoj cilj. Ustavili smo se pred vrati kaplanije in porivali drug drugega, kdo naj prvi vstopi. V veži in na stopnicah ni bilo nikogar, pa smo jo mahnilo kar v I. nadstropje pred vrata kaplanove sobe. Na naše trkanje smo vstopili. V veliko našo žalost smo pa našli gospoda kaplana v postelji. Bil je bolan. V dežju in jesenskem hladu je bil nesel sveto popotnico umirajočemu nekam v hribe in se prehladil. Vendar pa nam je ves vesel, da smo ga obiskali v njegovi samoti, vsakemu posebej stisnil roko. Pri dotiku se je dalo spoznati, da gospoda muči vročica, ker mu je roka kar gorela, kakor da v njem polje razbeljena lava namesto krvi.

Mi prešerno razigrani, polni jesenskega solnca in soparne jasnine nedeljskega popoldneva, smo kar nenadoma in nepričakovano vpadli v tiho sobico v božjo voljo vdanega bolnika. To nasprotje in neskladnost pa sta bila le telesna in zunanja, zakaj duh nam je bil vsem veder in skladen. V gospodovih prijaznih očeh smo brali, kako milo mu je, da smo ga obiskali v njegovi boleznin mu prinesli iz mesta nekaj naše razigranosti in dobre volje.

»Ti, Ivan, posezi no v omaro in vzemi tam ključ od kleti in steklenico, dva druga pa vzemita krožnike pa pojdite v klet po vino, na krožnike pa naložite jabolko in grozdja. Ti, Polde pa pojdeš v kuhinjo po kruh. Oprostite, da vam ne morem postreči sam, kakor bi rad; na razpolago pa vam je vse, kar premorem. Domači so namreč še vsi v cerkvi pri popoldanski službi božji. Kar poslužite si, prosim!«

Maló smo sicer vtaknili mezinec v usta, pa si vendar nismo dali dvakrat reči, to pa tembolj, ker smo slutili, da želi bolnik biti za trenutek sam v sobi. In res, ko smo se vrnili, je medtem že skočil v hlače in si nataknil copate.

Na jabolkih nismo napravili dosti škode, grozdja pa smo prinesli zvrhane krožnike, ne da bi bili pozabili na vino.

Gospod kaplan je kar nekako ozdravel, lica so zadobila zdravejšo barvo, in ko smo posedli okoli mize, se je razgovoril s tako vedrostjo, da smo se vsi čudili. Kako veselo je poslušal naša poročila o cvetočem razmahu organizacij naše mladine po zelenem Štajerju, pogovarjali smo se o nastopih, o tekmah, o predstavah ter končno tudi o slovstvu.

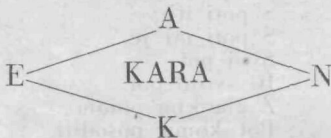
Dočim smo se mi v sobi v najlepšem nastrojstvu duha pomenkovali o raznih zadevščinah, pa se je zunaj medtem vsula ploha med bliskom in gromom. V sobi je nastal že kar mrak. Zaverovani v svoje pogovore, pravega prehoda v to spremembo nismo prav nič opazili.

Obrazi nas gostov so se hipoma raztegnili v vprašaj: kaj sedaj? Kazalec na uri se je nenavadno hitro pomikal in treba je že bilo misliti na povratek v Maribor. In sedaj ta preklicana ploha!

(Konec.)

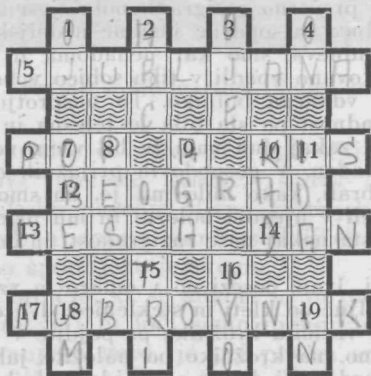

Rebus.

Uganke, skrilalice in drugo.

Križaljka.

Navpično: 1. vzklik, 2. začetne črke v abecedi, 3. del voza, 4. osební zaimek, 7. druga oblika za »dve«, 8. domača žival, 9. turški poglavar, 10. posoda, 11. žensko krstno ime, 15. števník, 16. moško krstno ime, 18. duševna moč, 19. veznik.

Vodoravno: 5. mesto v Sloveniji, 6. pravo-slavni duhovnik, 10. začimba, 12. mesto v Srbiji, 13. pokrivalo, 14. časovna enota, 17. mesto v Dalmaciji.

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista — v prihodnji številki. Ljubljanski rešilci lahko oddajo svoje rešitve Pred škofojjo št. 8 (veža) v nabiralnik uredništva Vrta.

Rešitve v 6. številki:

Rešitev zastavice v podobah:

Kadar mačke ni doma, miši plešejo.

Rešitev številčne naloge.

1	2	3	4	5	6	7	9	×	9
1	1	1	1	1	1	1	1		
1	2	3	4	5	6	7	9	×	18
9	8	7	6	5	4	3	2		
2	2	2	2	2	2	2	2		
1	2	3	4	5	6	7	9	×	27
2	4	6	9	1	3	5	8		
8	6	4	1	9	7	5	3		
3	3	3	3	3	3	3	3		

Rešitev strelíc:

Začni pri »Če« in vzemi zloge po velikosti strelíc, pa dobiš:

Če na svečnico od strehe kane prej ko od sveče, ne bo še kmalu konec zime.